

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN

N^o 10

Götheborg Söndag d. 5 Dec. 1847.

3 Qvar



Innewånarne på Eidslandet.

Eldlandet och dess Innebyggare.

Eldlandet betecknar den sydligaste delen af Amerika och har fått detta namn af den, som upptäckte det samma, den förste werldsomsegelaren, Magelhan, för de många eldsprutande bergen, som han om natten här observerade. Sydligaste spetsen af den nya werlden är den ögrupp söder om Magelhansund, hwilken synes bildad genom wälsammas neptuniska och wulkaniska inverkningar och derföre framwisar sälltråde och ojemna stränder. Den nordöstrliga punkten är Kap Dranien wid östra inloppet till detta sund, den sydligaste åter är det falska Kap Horn.

Eldlandet synes bergigt på alla sidor. Dess berg äro ojämnta, kala och ofkast på spetsarne täckta med snö. Det inre är ännu ej tillräckligen befant; äfwen kusterna äro ej fullkomligt kända, med undantag af sträckorna utester Magelhansund, hwar-est landet synes flackt, med bergssträckningar inåt western. Land-uddarne i detta land äro tallösa.

Klimatet är kallt, men dock mildare än hwad man kan föreställa sig, då man betraktar landets geografiska läge. Dimma, regn och köld förefomma här ofta. I westliga delen af Magelhansund upplefde kapten Cordova en hetta, som i fluggan uppdref thermometeren till 17 grader. Om natten deremot sjunker thermometeren äfwen om sommaren ofta under fryspunkten, utan att dock kölden derföre blir känbar eller oangenäm. Om wintren är hafwets temperatur ända till 13 grader lägre än luften på land; sjöwattnets outhörliga utdunstning neutraliserar werkan af den låga temperaturen. Plantwerlden wisar en mångfald och rikedom, som måste öfverraska; widsträckt skogar med högstammiga träd förefomma ända till den sydligaste spetsen och gifwa wed i mängd; i dalarne åter växer mycket gräs och andra örter. Af landtdjuren är hunden här inhemsk; på Staatenlandet förefommer fiskottern. Nockor träffar man wid stränderna; äfwen hwalffiskar äro ej sällsynta. Af foglar har man här många praktfulla arter; att kolibri skulle förefomma här, får wäl räknas till fablerna.

Kapten Fitzroy, som för några år sedan afgagit dessa stränder, delar innewånarne i sex stammar, som hwardera har sitt särskilda språk. Han räknar samtliga antalet af wurna personer till 2300. Talrika bland dem äro de i östern boende Dacanas, hwilka hafwa stor likhet med Patagonierna. I allmänhet är den manliga befolkningen hos detta folk stark, den quinliga åter utomordentligt sul. Af alla stammarna äro Pesheras de, som stå lägst i menflig odling.

Olika författare göra olika uppgifter om Eldlandets innewånares wärd och storlek. Cordova säger, att de äro af ewanlig storlek, Bougainville åter, att de äro små och fula. Deras hår liknar mera hästtagel än menniskohår. Quinliga könet är utmärkt ifrån det manliga genom sin skarpa och fina röst. Barnen

hafwa stora magar, som dock blifwa mindre med tiden. Deras färg är matt, i kopparfärg spelande gult. Kapten Fitzroy, som war mer bekant med detta folk, än kanske någon annan, och som bemödat sig att gifwa dem någon impuls till lyftning, har skildrat dem i ett intressant werk, kalladt: "Berättelse om skeppet Adwentes resa." Wi göra ett utdrag ur denna skrift.

"Den mest påfallande egenomligheten i Eldlandsinnewånarnes kropsbildning är en utomordentligt liten och låg panna, framstående kindknutor, widöppna näsborrar, stor mun och tjocka läppar. Deras ögon äro små, djupliggande, swarta och så oroliga, såsom wildarnes i allmänhet. Ögonvråna blifwa röda och fuktiga af den outhörliga röken i deras kojor. Hufuan är mycket olika. Hos den ene är den mindre och ej så framstående, som hos den andre. Näsan är nästan platt; munnen är förfräkligt illa formad och af tänderna synas de främre ej till. Det tunna, swarta håret faller ej af med åren och blir sent grått. Ögenbrynen hafwa alldeles inga eller nästan omärkbara hår. Hufwudet är mycket lågt, men bredt och tjockt; halsen är kort och stark, skuldrorna breda och höga; bröstet och kroppen i allmänhet likafå. Armar och ben äro rundare och mindre muskulösa än hos Europeerna. De flesta hafwa korta ben, som de wid gåendet draga inåt.

Omkring hufwudet bära de blott en smal bindel, som wanligen ej är annat än ett af fogelsenor gjort band; likwäl för att göra sig granna, fästa de stundom fjädrar, tygstycken och dylikt i denna hufwubindel. Swita fjädrar, så fastsatta, gälla såsom ett tecken till stendtlighet och frigerustning; röda färgor deremot betyda frid och wänstapliga affigter och äro som prydnad mycket efterökta, hwarföre de ock ofta med dem färga kroppen. Swart är hos dem, likasom i Europa, sorgens färg. Efter en wäns eller anförwands döb swärtar man hela kroppen med trädkol, olja och fett.

När detta folk besökes af främlingar, är deras första göra, att springa och gömma sig i skogen med barn och allt hwad de ega. Dock om främlingarne ej företaga något ondt, komma de åter fram, dock quarlemnande hustrur och barn i skogen; de göra då fredstecken, swinga ett stycke stinn, riswa sig på magen och framstamma sällsamma ljud. Östa framkomma ock hustrur och barn, men alltid lemnas dock deras största rikdom, skinnfälarne, quar i skogen. Denna rädsla är ganska naturlig; de hafwa nämligen ofta blifwit anfalu och utplundrade af hwalffisk- och skålsångare.

Brift på lifsmedel och lättheten att med båtark fortkassa sig ifrån ena orten till den andra äro utan twiswel orsaken, hwarföre Eldsändarne alltid i små afdelningar äro kringströdda på öarne och att de ej lägre quarblifwa på hwarje ställe; större sällskaper blifwa aldrig länge tillfammen. Att försöka medelst odling aftwinga jorden någon frukt, faller dem ej in.

Sjöhundar, foglar och synnerligast fisk äro deras förnämsta lefnadsmedel, hvarföre en trakt snart upphör att tillfredsställa till och med en enda familjs behof. Blott i så trakter, hwarest hafwets läge förorsakar ständig tillgång på fisk, och der landet är beladt i en mängd öar och klippor, i hwilkas grannskap man träffar en outtömlig mängd kolja, finnas flera familjer tillsammans, hwilkas antal kan uppgå till 30—40 själar; men till och med denna blotta tillflykt till fällstapelis är fällhynt. Huru mycken näring som på ett af de uppgijna ställena än förefinnes, stannar man der litwål blott några månader. Om sommren ro de uteser kusterna, hwarest förefommer en stor mängd ägg och unga foglar och desutom äfwen skalar, hwilka wid denna årstid komma i land, för att ge sina ungar di; om wintren åter draga de sig mer åt de inre wattenen, för att uppföka koljor och de små, men talrika fiskar, som fångas uti hafswatten.

Elbsländernes kojor gifwa blott swagt skydd mot owädret. De bestå merändels af pålar, som äro nedslagna i en krets i jorden, och ett kägelformigt tak. Windstån af dessa boningar är täckt med torftadt gräs, trädbark och hndar. En del bygga sina hus, i form af en bikupa, af grenar, som ofwantill äro sammanöbjda och sammanhållas genom ett rep, hopsnödt af säf. Dessa boningar äro 4—5 fot höga och 6—8 fot breda; golfwet är wanligen bildadt genom urgräfsning i jorden. I midten af kojor brinner outhörligt eld, kring hwilken äro anbragta upphöjningar af gräs och säf, hwilka tjena till sittplatser och sofställen. Husgerädet består af stålhudar, säfforgar, kannor och kruor af trädbark, pungar af fiskarmar, hwaruti de förwara det röda pulswer, hwarmed de måla kroppen. Andra stammar af samma folk hafwa boningar, som äro så stora, att de rymma ända till 50—60 människor. Samma stammar ha de bästa kanoterna; många af dessa äro 50 fot långa och 8—10 fot breda, förfärdigade af bräder, som äro fastgjorda med tåg af trädbark och säf. De andra stammarna göra sina kanoter 12—20 fot långa, af trädbark; ja det finnes till och med de, som ej förstå att göra en båt. — Med undantag af den ofwan anförda hufwudprydnaden och halsbanden, som göras af små musselskal, synes ingen del af deras klädel taga någon slags konstfärdighet i anspråk. Männerna gå nästan nakna, endast betäckta af huden efter en skal eller ett sjölejon, hwilken medelst ett band är fastad om halsen och sedan sammanhållas med ett streck omkring lshwet; dertill kommer ett litet af sjäder sammanfatt förte, som de binda om midjan. Till fotbetäckning tjena stundom ett stycke skalhud, såsom hufwudprydnad för äldre manspersoner en sjädersmössa. Ansigtet, lär och ben målas med röd, svart eller hwit färg. Äfwen kvinnorna bära en hud såsom kläder, men hafwa, märkwärdigt nog, den kvinnliga instinkten, att sorgfälligt förwara barnen. Desutom binda de om fotfnölarne, liksom

som om handlofwarne, en af fiskarmar sammanwriden ring. Påda fönen uppbida håret ofwan på hjesan, så att det utbreder sig i form af en krona. Barnen gå helt och hållet nakna.

Elbsländernes angreppswapen bestå af bågar, pilar, slungor, lansar och klubbor. Pilarne äro två fot långa och af hårdt träd; de äro på ändan stödda med en stark, trekantig kiselsten, som blifwer sittande i färet, och äro i andra ändan försedda med en sjäder. Bågen är 3—4 fot lång, plumpt skuren i träd och försedd med en sena af snödda fiskarmar. Lansarne slutas i en spets af ben eller af en spetsig kiselsten och äro 2½ fot långa. Elbsländern utgår sällan utan en slunga, hwilken han bär om halsen eller om lifwet och tillika begagnar såsom gördel.

Såsom lefnadsmedel begagna Elbsländerne företrädeswis fisk, skalbjur och de så hjörnforter, som landet frambrinaar. Efter Fisksrohs berättelse hafwa de ej det aldraringaste ondt af ekel, utan äta allt, som är ätbart, utan affeende på, om det är särskt eller ej, om det är rått eller rost. Gorbowa såg dem äta musflor, fisk och hwalffisk, ej allenast rå, utan till och med sedan förrutnelse inträdt.

Männenas hufwudshyselsättning består i att framkassa näringsmedel. Beledsagade af sina hundar jaga de de wilda Lamas eller Guanacas, som om wintren uppfuga från bergen, för att söka näring wid kusten. Då dessa djurs långa ben hindra dem att komma fort i snön, så fångas de utan swårighet. Skalar och sjölejon, lika skattade för sitt kött och sitt fett, fångas från båtarna, äfwenjä fisk af hela 20 stälp. wigt. Wid otterjagten göra hundarne god tjens, dock ätes Ottern blott i nödfall. Fogel fångas såwål med snaror, som med båge och pilar, om för sjädrarnes eller köttets skull, är twiswelaktigt. Klipporna wid kusten erbjuda ett stort öfwerflöd af ägg. Fisksångt är folkets hufwudshyselsättning, hwarwid begagnas hwarken nät eller krok; sättet huru denna näring bedrifwes är ej ännu utgrundadt. De taga med sig i båtarna, då de gå ut på jagt, skarpt spetsiga skakar, hwarwid loemat är fastbunden. Småfisk jamlas i godt wäder till stort antal, hwar till äfwen begagnas quinnor. Desutom består quinnornas hyselsättning i att insamla de nödiga skalbjuren, frukter och örter, i frambrände af wed och watten, i att rengöra båtarna och se om barnen. Dessa bära de, så länge de äro små, i ett slags sicka, som är anbragt emellan ryggen och stunkåpan. De föra dem jälnnda med sig wid alla arbeten och på alla wandringar, till och med då de äro två, utan att det aldra ringaste störas i sitt arbete.

Ett folk, som lefwer i så eländiga förhållanden som Elbsländerne, måste naturligtwis stå under inslytande af den bedröfligaste öfwertrö. Elbsländerne tro på en ond ande. Denne beskrifwa de såsom en stor svart man, som streyer omkring i dalarne och på bergen; han känner hwarje ord och hwarje handling, så att det är omöjligt att undgå honom; han inrättar wäderleken efter människornas handlingar. Denne ande förorsakar sjukdom, hungersnöd och annan elycka, liksom wäl som allt annat ondt. Tröst söka Elbsländerne hos en god ande, som de anropa i olycka och fara. Drömmar och tecken utöfwa på dem ett stort inslytande. Hwarje stams trollskarl, wanligtwis den litligaste och förslagnaste, är på samma gång att anse såsom prest, profet och läkare. Om deras religiösa bruk känner man så godt som ingenting.

De döda begrafsas wanligtwis i dalar. De borbäras på grenar och betäckas med sådana; några stammar begrafswo sina döda i ordentliga grafwar. Hög ålder förefommer sällan hos dem. Det enda läfemedel Elbsländerne begagna består deruti, att de ingnida kroppen med olja, dricka kallt watten, inwira sig i hundar och utfätta sig för eldens värma."

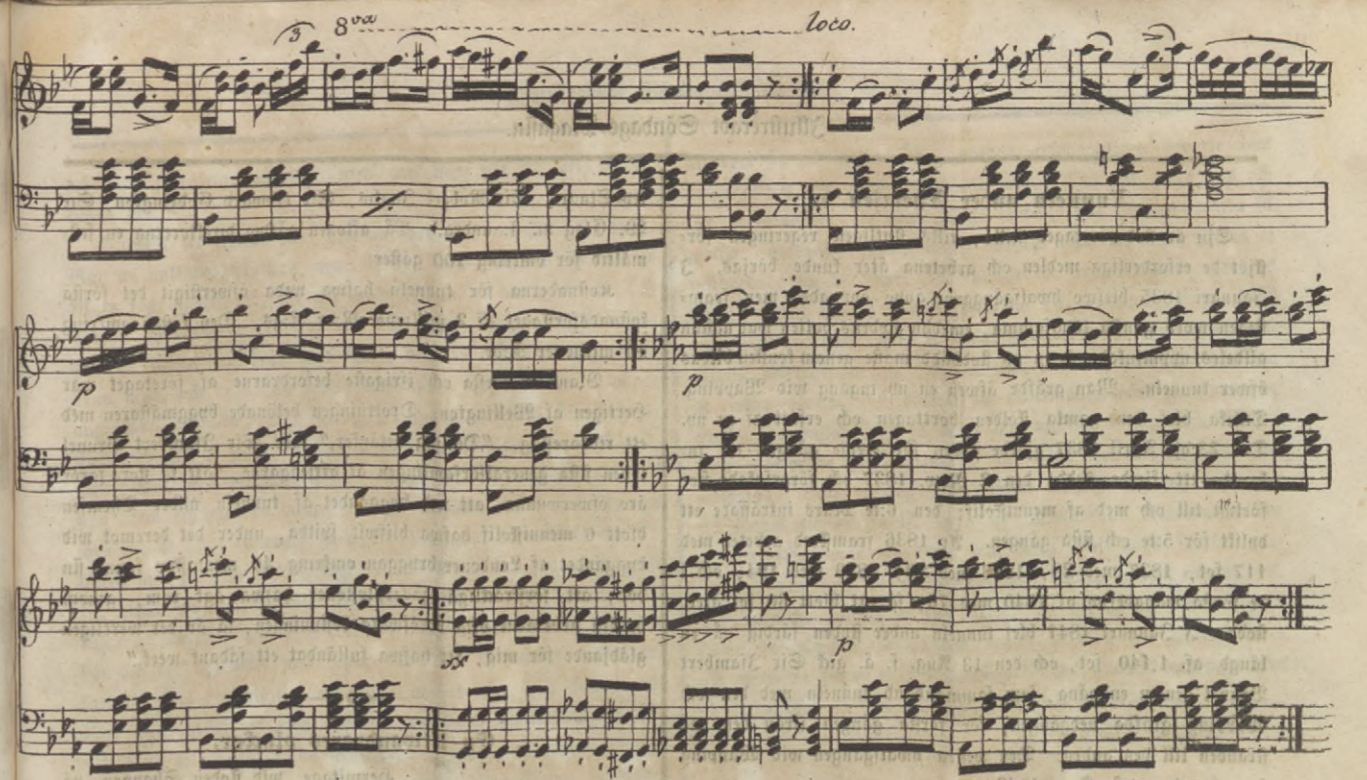
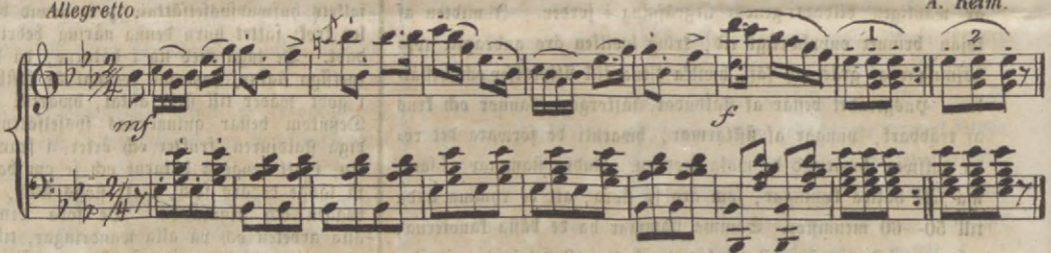


CAROLINA-POLKA.

Allegretto

A. Reim.

Pianoforte,



Tunneln under Themsen *).

Ej längre är företaget stilla, till sist slutligen rederingen förskjöt de erforderliga medlen och arbetena åter kunde börjas. I Januari 1835 blefwo hwalfgångarne ånyo öppnade, men framstegen woro ganska långsamma, emedan flodens botten war nästan alldeles uppmjukad och en ny flodbädd måste genom konsten bildas öfver tunneln. Man gräfde äfwen en ny ingång wid Wapping. Tillika blef den gamla flöden borttagen och ersatt af en ny. Den 23:de April 1837 gjorde floden för tredje gången ett inbrott, ett sjerde stödde den 2 Nov. 1837 och förorsakade stor förlust till och med af människolif; den 6:te Mars inträffade ett dylikt för 5:te och sista gången. År 1836 framstred arbetet med 117 fot, 1837 med 28, 1838 med 80, 1839 med 194, och i de första månaderna af 1840 med 76, så att blott 60 fot återstode. I Januari 1841 blef tunneln under floden färdig på en längd af 1,140 fot, och den 13 Aug. s. å. gif Sir Isambert Brunel genom en gång, som sammanband tunneln med den wid Wapping grädda nedgången, för första gången ifrån den ena stranden till den andra. Den westra hwalfgången wid Wapping öppnades den 1:ste Aug. 1842.

Med arbetets framåtskridande wärte äfwen den allmänna nyfikenheten och mängden af dem, som wille se detta jätteverk. År 1838 räknade man 23,000 besökande, år 1839 till och med 34,000, och 1841 uppgick inkomsten för dessa besök till 300,000 R:dr swenskt.

De stora ringmurar, som på båda sidor om floden bita nedgången till tunneln, äro nu försedda med bequäma trappor för fotgångare. Illustrationen visar nedgången wid Rotherhithe. Körvägarne äro 40 fot breda, och ehuru de gå 57 fot djupt, så är lutningen ganska ringa, emedan de löpa i en spiral af 200 fots genomskärning. Hwalfgångarne upplysas af gaslägor och temperaturen i dem stiger sig ganska litet från luftens.

Wid de högtbligheter, som strades wid tunnelns öppnande, woro wid den ena nedgången twänne tält upprest; det ena för direktorerna, aktieägarna och deras wänner, det andra för den öfriga folk mängden. Flaggor swajade, klocker ringde. Glöbjesjublet fylde luften. Kl. 4 e. m. affjöts ett signalfött, hwar på högtidståget ifrån direktorernas tält steg ut före trappan och satte sig i gång. De tågade genom den westra hwalfgången, wände sedan om genom den östra tillbaka till Rotherhithe-stranden. Sir Isambert Brunel blef på vägen genom tunneln hälsad med lifliga hurrarop. Sedan ågde i tältet en slags court rum, hwarwid de närwarande eguade Sir Isambert Brunel sina lyföfningar. Det war en entusiastisk hyllning åt snillet. Bland de närwarande besunno sig Grefwe Lincoln, Lord Dud-

*) Forts. och slut fr. föreg. Nr.

ley-Staart, Sir Robert Inglis, Sir Edward Goddington, Sir W. Clag m. fl. andra. På astoneu gästwo direktorerna en festmåltid för omkring 100 gäster.

Kostnaderna för tunneln hafwa wida öfwerfigit det första kostnadsförslaget af 2 millioner R:dr R:gs. Den kostar omkring 10 millioner R:dr.

Bland de första och ifrigaste befordrarne af företaget war Hertigen af Wellington. Drottningen belönade byggmästaren med ett ribbareslag. "Då jag betänker," sade Sir Isambert Brunel i den sista generalförsamlingen af aktieägarna, "att så stora faror äro öfwerwunna, att wid byggandet af tunneln under Themsen blott 6 människolif hafwa blifwit spilda, under det deremot wid byggandet af Londoner-bryggan omkring 40 människor funno sin död; att förträckliga gasexplosioner hafwa ägt rum, genom hvilka arbetarne ofta beröfwats besinnningen, så är det werkligen glädjande för mig, att hafwa fulländat ett sådant werk."

En Utwandrades olyckor.

Hermitage, wid floden Shannon, på Van-Diemensland, d. 30 Sept 1823.

I början af November anlände wi till Goba Hoppsudden. När wi lupo in i wiken, wisade sig för oss Tafelberget med de moln, som hwila på och omhöljer det samma, likt en hordduk, hvilken syn erbjöd en i sanning storartad anblick. Wi bestego nyss nämnda berg med stor möda, och utsigten från dess werkligen höga kullar är icke öfwerallt så skön, som utsigten nedanför berget. Kapsaden är omgifwen af höga romantiska berg, som hafwa ett magert och ofruktbart utseende; inwånarna i staden äro en blandning af Holländare, Engelmän, Malayer och Negerstafwar. Staden är bygd på Holländskt sätt och har ätfilliga sköna gator och hus; men klimatet är mycket embyttigt och melu af dam hwirfla oupphörligt. Det tillåtes icke någon flak att gå ut utan lykta, sedan det blifwit mörkt, hwilket wid paraden omkring kl. 8, då kompaniets musikkorps spelar, frambringar en fällhynt effekt. Malayerne äro, såsom Fransmännen, mycket upmärksamma wid pryndandet af sina kyrkogårdar, på hvilka de alltid hafwa trädgårdsmästarearbeten, hvilka förwandla de förhatliga och sorgliga begravningsplatserna till ett behagligt ställe, bestämmt för religionsundervisningen. Den dagliga marknaden börjar wid dagningen, då landtfolket för alla sina produkter till försäljning. Jag fann nöje uti att se fororna lastade med lejon- och tigerhudar, alor, walnötter, pomeranser. Dessa wagnar äro lätt förfärdigade och dragas af 12 eller 20 orar och stundem af hästar. Den närwarande gällgumfen har blott fett wid swansen, och esta ända till 25 pund. Konstantie, tio engelska mil från staden, gör genom nejdens skönheter, och yppiga träd-

wärt en präktig anblick; men jag hade icke tid att besöka denna ort.

Ungefär sex veckor efter afresan från Kay upptäckte vi land. När vi nalkades stranden, var hvarje öga i rörelse och hvarje fiskare togs i anspråk, för att undersöka målet för vår resa. I början är landets utseende stelt och wildt, företer för ögat ingenting annat än kulle wid kulle, betäckta med träd af dunkelbrun färg, och de nakna hvita stammarne erbjuda wißt ej något angenämt utseende; men farten på floden Derwent till Hobart-Town är ganska skön, då skeppet på båda sidor inneslutes af land, som bildar de herrligaste wifor. Träd af wärlande storlek, af skön form och med en dunkel grönska afswärla nu landskapet upp igenom; de stå i isolerade grupper; platserna deremellan äro betäckta med en gräsmatta, som, ehuru stötande i brun, inbjuder till hwila och spatsergång; sjöfuglar dansa omkring oss och stora flockar af hwarjehanda slag fretsa i wida ringar omkring fartyget; här och der upptäcker man byar och med desamma tecken till kultur. Det är omöjligt att beskrifwa det nöje, jag kände, när mitt öga, trött af sjön och det emätliga himlahwalfwet, fick hwila sig wid dessa wäna stränder. I hettan af min inbillning såg jag bort från beswärligheterna af en kolonisering härskades och skapade mig ett smalkullt landthus i grannskapet af en skön wif, en trädgård och labor, fulla af himlens wälsignelse, resultat af en lycklig sit. Mina lifsandar woro upprymda; då skeppet framgled på flodens klara yta, trädde jag på fördärf med raffare och lättare steg och gjorde utkast till en framtid af lysa drömmar. Jag tillät mig ej att taga i betraktande den tid och det arbete, som ligga emellan utkastet till en landlig lyckalighet och förverkligandet af densamma. Jag beräknade ej, att år måste förflöta, innan jorden kunde tillräckligt bidraga till min familjs underhåll, och att jag med swärighet intill dess måste frambraga dem. Detta blef en sednare erfarenhet, hwaraf jag will gifwa Er del.

Med glädje stego wi i land. På wägen, som gick långs med stranden till staden, undersökte jag jorden med begärlighet, i det jag tänkte, att äfwen i jorden finna olifhet mellan den werldedel, från hwilken jag kom, och den, der jag nu skulle hafwa mitt hem. Men i allmänhet är naturen ungefär densamma, och oaktadt jag ej fann något enda djur eller wärt af dem, wi hafwa i England, så erinrade det, jag här såg, att jag war en inbyggare på samma jordklot. Hobart-Town ligger i en wif af Derwent, wid foten af ett berg, som är $\frac{1}{4}$ engelsk mil högt. Från detta strömmar en liten flod, som förser staden med watten och på sin wäg drifwer några mjölquaruar; likwäl är den angränsande marken ofrukthar och lönar ej någon odling; först två eller tre mil derifrån äro några sköna landthus och bondgårdar, och Hobart-Town har i sanning utseendet af en engelsk landssocken. Den

utbreder sig på en stor slätt, emedan ursprungligen hvarje hus är omgivet med några tunnland jord. Den har sköna hus och jag förwänades, att man på så kort tid har kunnat uträtta så mycket; gatorna, ehuru lagda snörrät, äro på flera ställen ej fullbordade och de öfwer allt planterade träden bära nyhetens prägel. Med mycket besvär hyrde wi ett landthus, som, täckt med spån och bark, gaf ett swagt skydd mot den skarpa morgonluften, hwarigenom wi, fast det war sommar, darrande uppfego ur våra sängar. Lifsmedel och arbetslöner woro ganska dyra; och då jag önskade, att så snart som möjligt bringa min familj i land, förlorade jag ingen tid att göra guvernören min uppmaning. Han mottog mig mycket vänligt och jag fann min rekommendationskrifwelse wara af inslytande. Guvernören är en fint bildad man och anses som lärd. Af hans samtal förnimmer man nog, huru koloniens wäl ligger honom om hjertat. Den wanliga gången af ens företag är, att då man wäl sig ett ställe att bebygga, befallning genast utdelas till landmätaren att uppmäta det en tillkommande jordstycket, hwarpå man upprättat en förteckning på den egendom, som skall föras i land.

(Slut härnäst.)

Fanatiskt heroism.

Wäl huder skrifen, att wi skola bortrifwa den lem, som gör förargelse. Ingen klot menniska förhär dock detta annerlunda än så, att härmed anbefalles att kufwa våra lustar och begär, falldenstund det ej är oss tillåtet att störande ingriwa i den kroppshyggenad, som wi hufwa ej uppförd. Detta oaktadt har det dock gifwits swärmare, som på ena eller andra sättet tagit skrifen uttryck ordagrann. Swärigen har detta skett på ett grymmare sätt än af en tjenstlicka hos en timmerman i Hayden-Brigde i grannskapet af Carlisle i England. Hon älskade dans utomordentligt, och med anledning af de för hälsan skadliga följderna af denna passion hade hon fallit på ett wettlost och oförnuftigt swärmeri, hwilket så satt sig i besittning af alla hennes själsförmögenheter, att hon beslöt göra sig fri från de werktig, som för dansens utöfning äro nödwändiga, nämligen benen. Hjeltinnan — så kalla wi henne, ehuru hon ej egentligen uppoffrade sig för en stor idé — fattar derföre sin husbendes starkslipade täljyra. Med ett mördande hugg afskapar hon båda benen wid knäet. Då operationen ej rätt wäl wille lyckas med afhuggandet af det andra benet, såsom man lätt kan föreställa sig, wid betraktandet af den belägenhet, hwaruti flickan befann sig, så hade hon mod nog, att ropa till mästaren, som war i grannskapet, naturligtwis utan att känna till hwad som förehades, att han skulle gifwa henne en såg, emedan han ej finge af det ena benet. Huru orimligt grym en så beskaffad handling än är, kan man dock ej underlåta att beundra den derigenom framstående själsstyrkan.

Modern berusning.



"Åh min Gud, alla värdshusvärdar och bränneribrännare äro ruinerade!" — "Var lugn, kära Seppel, det nya sättet att göra sig glad, blir ej gammalt. Ett rus af ether tar ej riktigt struf och man blir deraf torr i halsen. Jag för min del blir kvar vid det gamla."

Från C. Petersens officin har utkommit

och säljes à 1 R:dr B:co:

NY VISBOK,

innehållande

131

nyare och äldre omtyckta

SÅNGER.

Som boken är prydligt bunden i chartoneradt band med guldsnitt och försedd med ett propert fodral, kan hon såsom sådan vara mycket passande till julkapp.